

O ÎMPĂRĂTEASĂ SUPUSĂ ȘI CU INIMA SMERITĂ

Cu siguranță este bine să fim în prezența Domnului. În timp ce suntem încă în picioare, să deschidem Bibliile la **Geneza 1**, fiindcă vom continua cu gândul de duminica trecută, dar nu este partea a doua, ci va fi puțin diferit. Vom merge mai departe și aș vrea să mă întorc la Geneza 1, și să atingem din nou fundamentul nostru. De asemenea, vreau să vă amintesc că în seara aceasta vom avea Cina și spălarea picioarelor. Deci, dacă vreți să vă întoarceți pentru aceasta, ar fi minunat. De miercuri vom începe să ascultăm din nou benzi, și vom începe cu Răsăritul Soarelui. Sunt cărți aici lângă Birou, astfel ca fiecare să aibă una. Este Mesajul din 18 aprilie 1965, dimineața. Dacă vreți să folosiți tableta, telefonul sau aveți propria voastră carte, este în ordine. Probabil vom face aceasta în următoarele trei miercuri. Este presupunerea mea, dar vom vedea cum merge când vom intra în ea.

Să ne întoarcem acum la această Scriptură, să mergem mai departe și să privim la Geneza 1.26-27:

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.”

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.”

Să mergem acum la capitolul doi și să citim un verset de acolo, Geneza 2.18:

„Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac

un ajutor potrivit pentru el.”

Și Geneza 5.1-2:

„Iată cartea neamurilor lui Adam. În ziua când a făcut Dumnezeu pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu.

I-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, i-a binecuvântat și le-a dat numele de „Adam” (în limba româna scrie „om”) în ziua când au fost făcuți.” Amin.

Să ne plecăm capetele și cerem binecuvântarea Domnului. Doamne Isuse, îți mulțumim pentru că putem fi aici, iar în timp ce privim la acest Cuvânt, ne întrebăm, Tată, dacă ni-L vei deschide, dacă ne vei deschide ochii și ni-i vei unge cu balsam, ca să-L putem vedea, Dumnezeule, să putem fi schimbați prin El; să privim în oglinda Cuvântului și să fim schimbați în imaginea a ceea ce vom vedea.

Doamne, Te rog să ne hrănești cu mâna Ta. Vorbește-ne Cuvintele Vieții, și dă-ni-le conform vocii Tale, fiindcă ne rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin. Puteți să vă așezați.

Voi merge într-o direcție puțin diferită, pentru că vreau să vorbesc despre tema: **○ Împărătească supusă și cu inimă smerită**, iar pe măsură ce intrăm în aceasta, voi merge la Estera și voi vorbi despre ea. Sunt unele lucruri la care am tot meditat, dar am predicat destul de puțin despre Estera. Am vorbit puțin despre ea cu ani în urmă, dar unele din lucrurile acelea tocmai s-au revărsat pe măsură ce am intrat în subiect și am început să privesc la ele. Dar vreau să încep cu ceva. Acesta este citatul săptămânii trecute și face parte din fundamentul nostru. În **Întrebări și răspunsuri despre Geneza** din anul 1953, profetul lui Dumnezeu a spus:

„Apoi, Dumnezeu a luat o coastă de la fiul Său și a făcut din ea o femeie în care a pus duhul feminin. În Geneza 1.26, El a spus: „Să facem un om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră.” Și l-a făcut pe bărbat și pe femeie. A făcut duhul aspru pentru bărbat și duhul feminin delicat și tandru, pentru femeie. Dar când vezi o femeie acționând ca un bărbat, ea a ieșit din locul ei de la început. Este păcat că femeile și-au pierdut locul feminin delicat, este o rușine.”

În Mesajul **Noi trebuie să fim născuți din nou**, din anul 1958, fratele Branham spune:

„Când un bărbat încearcă să se comporte ca... (scuzați-mă), când o femeie încearcă să se comporte ca un bărbat, se îmbracă la fel ca un bărbat, vorbește ca un bărbat, iese din locul ei. O femeie este feminină, iubitoare și dulce, nu mare și acționând ca un bărbat. Nu ar trebui să fie așa, fiindcă își pervertește viața. Ea este dulce și iubitoare, iar Adam este tipul puternic, el este masculin. Femeia este feminină, dar este același duh, pentru că El a luat-o din Adam.”

Deci, aceasta este partea despre care am vorbit ultima dată, dar vreau să vă reîmprospătez puțin memoria. Duhul care era în femeie nu era diferit de Adam, căci Dumnezeu a luat duhul care era în Adam. La început, femeia a fost o Adam pentru că în el era atât duhul feminin cât și duhul masculin. Amin. Dumnezeu a creat un fiu al lui Dumnezeu, iar ajutorul lui era în el, duhul feminin era în el, o unitate completă. Dumnezeu a zis: *„Nu este bine ca omul să fie singur”*, așa că acesta este tot planul principal al lui Dumnezeu.

Când Și-a creat Capodopera, El a spus că nu este bine ca omul să locuiască singur, așa că a scos duhul feminin din Adam, a luat o coastă a lui Adam, a format un alt vas și a pus duhul acela din Adam în acel vas. Singurul lucru pe care îl poți spune este că ea este o altă expresie a lui Adam, este un atom, o parte din Adam. Ceea ce a fost inițial în Adam, a fost scos pentru a forma o altă expresie, numită femeie. Acelei femei i s-a dat un nume, iar acest nume era Adam. Slavă lui Dumnezeu!

La început ea era în Adam, corpul era masculin (Amin), dar știți, Dumnezeu, o vom spune așa, Dumnezeu a făcut despărțirea când a împărțit duhul așa cum a vrut El (Amin). El a vrut o expresie, trupul masculin, și o altă expresie pe care a dorit-o dulce, feminină și blândă. Aceasta este ceea ce a vrut Dumnezeu (Amin), iar motivul pentru care este atât de important pentru noi, este că lumea în care trăim este pervertită complet și numește binele rău iar răul bine. Schimbarea Planului original al lui Dumnezeu, aduce întotdeauna moarte și nu Viață. Schimbarea de la originalul lui Dumnezeu va aduce moarte, nu viață.

Când Dumnezeu a făcut femeia, a făcut-o așa cum o dorea, deoarece El exprima ceva ce era în mintea Sa încă înainte de formarea lumii, ceva ce voia să realizeze, să aibă pe pământ, și a exprimat-o prin prima Sa Capodoperă. Dar capodopera aceea a căzut în ruină, iar noi știm cum a ajuns acolo. Cauza ruinării ei este că diavolul a început să lucreze prin șarpe, iar șarpele a început s-o seducă pe femeie, care a acționat independent de bărbat, fără știrea lui. Amin. Ea a trebuit să cadă (Amin) și acest lucru este atât de important pentru că se referă la noi.

Voi știți că ultima dată am vorbit despre duhul feminin dominant și am spus că poți avea un duh feminin dominant, să fii ca un bărbat, pentru că este o abordare, o atitudine (Amin), este felul în care vezi lucrurile, felul în care le abordezi. Amin. Există un duh feminin dominant, deoarece duhul feminin dominant a fost peste biserici de ani de zile, deși în mod tradițional, bisericile sunt conduse de bărbați. Bărbații au fost preoți, papi, episcopi, supraveghetori (Amin). Toate erau conduse de bărbați, dar duhul de peste acea biserică era un duh feminin dominant, duhul Izabelei, astfel încât să puteți intra sub această dominație a duhului feminin.

Când femeia a fost scoasă din bărbat, ea trebuia să fie un ajutor pentru el din clipa când a ieșit, dar când a început să lucreze independent de bărbat, a fost amăgită, înșelată; a trecut la raționamentul ei și astfel a căzut. Amin. Nu Adam a fost păcălit, nu el a fost înșelat, invadat; el știa bine ce se întâmplă, dar a ales să încalce porunca lui Dumnezeu ca să-și răscumpere, să-și salveze soția, prefigurând ce avea să facă Hristos pentru noi, numai că Hristos nu trebuia să lase niciodată Cuvântul, ca să ne răscumpere.

Noi am vorbit ultima dată despre aceasta și vrem să mergem mai departe și să vedem că partea culminantă este că eu și tu suntem expresia lui Dumnezeu în această zi. Astăzi, Dumnezeu a ales să Se exprime El Însuși într-o formă strălucitoare, într-o formă feminină, iar noi trebuie să înțelegem ce a făcut Dumnezeu și de ce a făcut-o așa. Dumnezeu să ne ajute să înțelegem care este rolul nostru și ce ar trebui să facem. „Fă astăzi ceea ce îți dorești.” Amin.

Isus Hristos este la fel ca Adam la început, dar acum, Isus Hristos este în forma Miresei Sale. El a fost aici în forma Mirelui, a fost aici ca ultimul (al doilea) Adam (Amin) și a restabilit tot ce a pierdut Adam. El a dovedit că este Fiul credincios (Amin), pentru că niciun alt fiu pe care L-a avut înainte de El, nu a reușit să fie un fiu perfect credincios. Adam a eșuat; Noe a eșuat; Moise a eșuat; David a eșuat (Amin). Niciunul nu a reușit să fie un fiu perfect credincios dar toți scriau sau îl simbolizau pe Isus Hristos. Dar când a venit ultimul Adam... de ce spune „ultimul Adam”? Este o terminologie interesantă, „ultimul”, Amin. Moise avea să-L înfățișeze, dar nu a reușit, nu a putut restabili; Adam, Noe și toți ceilalți încercau să-L înfățișeze pe fiul credincios (Amin), dar toți au căzut, dar a existat Unul care urma să vină și care nu va cădea (Amin), iar acesta a fost Dumnezeu Însuși în forma Fiului Său, Isus Hristos. El nu putea să nu reușească, nu putea să cadă (Amin) ci a trăit ca Fiul credincios.

Repet multe lucruri de săptămâna trecută, dar vreau să rămână proaspăt în mintea noastră. Pentru mine este uimitor că El era Emanuel, El era plinătatea dumnezeirii în trup și a spus: „*Eu și Tatăl suntem una.*” Cu toate acestea, El spune că Fiul nu poate face nimic de la Sine, ci face numai ce-L vede pe Tatăl făcând. Isus a spus: „*Eu nu pot face nimic.*” „*Nu Eu, ci Tatăl care este în Mine face aceste lucrări.*” (Ioan 14.10). Vedeți, era Emanuel, Dumnezeu făcut trup de carne, în expresia Fiului, El îl exprima pe Fiul, iar în expresia Fiului trebuia să fie credincios, ascultător și supus (Amin), pentru a restabili tot ce a pierdut Adam. El trebuia să ajungă la o fidelitate desăvârșită, la o supunere și ascultare desăvârșită, pentru a fi Fiul desăvârșit.

Astfel, a trebuit să existe o relație între Tată și Fiul, pe care Fiul a exprimat-o și în pasajul din Mesajul „**Cartea Epocilor Bisericii**”, unde fratele Branham a scris ceea ce i s-a spus să scrie, atunci când i s-a zis să ridice creionul și să scrie. Îngerul

Domnului i-a spus să ridice creionul și să scrie, iar el a început să scrie. A spus despre relația dintre Isus Hristos și Tatăl, Fiul și Tatăl, și spune că acum relația trebuie să existe între Miri. Deci, deși Tatăl era în El, Isus nu putea lua rolul Tatălui, ci trebuia să joace rolul Fiului, iar acum, deși Mirele este în Mireasă, Ea nu poate fi Mirele, ci trebuie să fie Mireasa. Când încearcă să fie Mirele, Ea iese din locul Ei, ia duhul greșit și va eșua, va ruina Planul original pentru Sine, deoarece Ea este aici s-o exprime pe Mireasă, nu pe Mire. Mirele este cu Ea, Mirele este în Ea, la fel cum a fost Emanuel. „*Dumnezeu era în Isus Hristos, împăcând lumea cu Sine.*” Totuși, El a trebuit să fie Fiul credincios; El nu putea să fie Tatăl, ci trebuia să fie Fiul, iar acum, deși Mireasa este expresia Mirelui, tot ce este Domnul Isus Hristos, deși este Același Duh, este Viață din Viața Sa, Os din Oasele Sale, Duh din Duhul Său, Ea este aici s-o exprime pe Mireasă, iar dacă nu reușește să facă aceasta, este greșită.

Fiecare biserică de dinaintea noastră a eșuat; niciuna, de la prima biserică, prin fiecare epocă a bisericii, nu a reușit să rămână în canalul lui Dumnezeu și a dorit să se organizeze. Au vrut să-și facă propria cale, să ia propriile decizii (Amin), au părăsit călăuzirea Cuvântului și au început să accepte argumente și să ia propriile păreri, crezuri și dogme; au vrut să ia propriile decizii, dar imediat ce au făcut aceasta, biserica aceea a căzut (Amin), a devenit o ruină și El a început cu alta. Dar astăzi există o profecție care spune că Mireasa aceasta nu va da greș, este rânduită să nu o facă. Ea nu va da greș, dar nu o va face prin strălucirea Ei, prin intelectul Ei, nici pentru că sunt adunate împreună cele mai bune minți, sau cele mai bune din acestea sau din acelea. Ea nu va da greș pentru că Dumnezeu a pus în Ea Duhul potrivit și va rămâne supusă Capului Ei, care este Hristos Cuvântul.

Am intitulat subiectul acesta „**Împărăteasa supusă**”, pentru că este interesant când începi să vorbești despre împărăteasă. Dacă te uiți la împărăteasă în Biblie, inițial există o expresie de exaltare. Împărăteasa este înălțată deasupra tuturor celorlalte femei cu care este, pentru a împărtăși tronul cu Soțul ei. Toate aceste imagini, terminologii și gânduri arată că avem o împărăteasă, dar să nu uitați niciodată că Împărăteasa se închină Împăratului. Nu uitați că Împărăteasa se pleacă în fața Împăratului, Împărăteasa se prosternează înaintea Împăratului, Împărăteasa se smerește în fața Împăratului. Nu contează cât este de înaltă Împărăteasa, Ea nu s-a înălțat niciodată deasupra Împăratului, pentru că încă

există o diferență, o mare diferență, și trebuie să rămânem aici, pentru că dacă diavolul nu poate să te lase pe o parte a drumului, te va lua să te îndepărteze de cealaltă, dacă nu poate să te determine să fii un păgân, te va duce în fanatism și te va face să mergi prea departe.

Este adevărat că acolo este Adevărul, Împărăteasa, Mireasa, dar poate să te determine să mergi prea departe, până unde poți deveni ca prima biserică, biserica catolică, ce „zice în inima ei: „*Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi ști ce este tânguirea!*”

Tocmai pentru aceea într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea”, pentru că ai lăsat Cuvântul.” (Apocalipsa 18.7-8).

Prieteni, a ajuns acolo încet, prin grade, prin atitudini și gânduri greșite, prin înălțarea de sine, și astfel a devenit nenorocită, săracă oarbă și goală, și nu știe aceasta. Ce a făcut? Undeva, de-a lungul liniei, a părăsit conducerea Cuvântului, iar când a părăsit conducerea Cuvântului, a început să ia decizii proprii și și-a croit propria cale, dar credea în continuare că este Mireasa lui Isus Hristos, încă mai credea că ea este Împărăteasa cerului, că este binecuvântată, onorată și înălțată, și nu știa că a fost deja respinsă. Aleluia!

Eu spun simplu: Dumnezeu să mă supună și să mă facă smerit. Doamne, ajută-mă să mă cobor și să mă plec înaintea Ta, fiindcă Tu ești Dumnezeu și Împăratul meu; ești Soțul meu, ești Cuvântul descoperit care ne-a fost dat în ceasul acesta. Noi am citit aceasta în epoca Bisericii Tiatira.

De asemenea, duminica trecută am citit din Cartea Epocilor bisericii, și voi merge să citesc câteva fragmente de acolo. Nu voi citi tot pasajul, așa cum am făcut ultima dată, dar a spus și este demn de remarcat că:

„Însăși numele „Tiatira” înseamnă „femeia dominantă.” Astfel, această epocă este

caracterizată printr-o forță dominantă, printr-o forță care-i invadează fără milă pe toți, cucerește tot și controlează despotic. O femeie dominantă este cel mai mare blestem pentru lume.”

Laudă lui Dumnezeu! Spuneți Amin la aceasta. Aceasta este ceea ce ne-a cauzat probleme la toți. Amin. Mai jos citim:

„Din grădina Eden, femeia a încercat în mod constant și cu succes să preia controlul asupra bărbatului.”

Mai jos spune: *„Femeia nu este menită să aibă o poziție conducătoare, ci conform Sfintei Scripturi, trebuie să fie supusă bărbatului ei, așa cum i s-a poruncit femeii. Femeile adevărate vor avea această poziție. Niciun bărbat adevărat nu va face din soția lui o servitoare, dar ea va dori să fie sub autoritatea lui și nu să stăpânească, pentru că el este stăpânul casei. Dacă femeia rupe imaginea pe care a făcut-o Dumnezeu pentru ea, o pervertește, și orice bărbat care-și lasă femeia să aibă autoritate, strică imaginea și o pervertește. De aceea, o femeie nu poate purta ceea ce ține de bărbat, nu poate purta niciodată haine bărbătești sau să-și tundă părul. Când face aceasta, intră în domeniul masculin, ia autoritatea și se pervertește. Când o femeie invadează amvonul, ceea ce este poruncit să nu facă, arată că duhul ei de a fi o femeie dominantă, este antihrist și că în ea este sămânța bisericii romano-catolice. Chiar dacă neagă aceasta cu vehemență, când vine vorba de Cuvânt, lăsați-L pe Dumnezeu să fie Adevărat și cuvântul fiecărui om să fie minciună.”*

Mai jos, în același fragment, spune:

„Slăbiciunea din ea, i-a permis Satanei s-o seducă prin intermediul șarpelui și a adus-o într-o poziție foarte ciudată în fața lui Dumnezeu. În Cuvântul Său, de-o parte, femeia este tipul tuturor lucrurilor vulgare și slabe, iar pe altă parte, ea este tipul tuturor lucrurilor curate, frumoase și sfinte, un vas al Duhului și al binecuvântărilor lui Dumnezeu. Pe de-o parte, ea este numită curva beată de vinul

curviei și desfrânării ei, iar pe altă parte este numită Mireasa lui Hristos; pe de-o parte este numită „taina Babilon”, o urâciune înaintea lui Dumnezeu, iar pe altă parte este numită „Noul Ierusalim, mama noastră; pe de-o parte este atât de urâtă, rea și obraznică, încât este aruncată în iazul de foc, singurul loc potrivit pentru ea, iar pe de altă parte, ea este înălțată la cer, împărțind chiar tronul lui Dumnezeu, ca singurul loc care i se potrivește unei asemenea Împărătese.

În această epocă a bisericii Tiatira, ea este o femeie domnitoare, este taina Babilon, este curva cea mare, este Izabela, prorocița falsă. De ce? Pentru că femeia adevărată este supusă.”

Doamne, aceasta este cheia de ce ea este toate acestea.

„Pentru că femeia adevărată este supusă lui Dumnezeu, Hristos este Capul ei și ea nu are niciun cuvânt, este fără gânduri și conducere proprie (Amin), și îți spun, domnule, acesta este felul de Mireasă care vreau să fiu.”

Amin! Acesta este felul de Mireasă care vreau să fiu. Dar oricât de mult ne-o dorim, găsim întotdeauna sinele care vine la suprafață și toate lucrurile din firea noastră, dar ceea ce dorim mai mult ca orice, este să fim această femeie supusă, chemată să fie reflexia desăvârșită a lui Isus Hristos, care-și reflectă propriul Sine în chipul femeii. Amintiți-vă că am spus că atunci când Dumnezeu a separat femeia de bărbat, nu a făcut o clonă a omului, deși era același ADN și același duh (Amin). El nu a făcut o clonă, pentru că dacă ai face o clonă, ai face-o ca anatomie, fizic și înfățișare, și de asemenea în duh, identică cu originalul, un alt mascul. Dar nu aceasta a fost capodopera lui Dumnezeu, ci Capodopera pe care a făcut-o Dumnezeu a fost separarea femeii de bărbat, a fost o expresie separată, o femeie (Amin), așa că a făcut același lucru, numai cu o expresie diferită, pentru a fi complementară, iar cei doi împreună alcătuiesc Capodopera. Voi nu puteți avea o capodoperă numai cu unul fără celălalt, pentru că este o capodoperă incompletă (Amin). Capodopera este din nou completă numai când iese Mireasa și este adusă înapoi la Mire. Amin. Mireasa nu poate lucra niciodată independent de Capul Ei. Când face aceasta, intră pe un teren periculos.

Așadar, când Dumnezeu a dorit această expresie, a făcut-o așa cum a vrut, iar acum, El Își reface Capodopera, L-a restaurat pe Mire, a restaurat bărbatul în Isus Hristos în slujba Sa pământească. El a fost restaurarea Fiului credincios, El a fost ultimul Adam, nu este nevoie de altul pentru a încerca. Noi am avut ultimul Adam, Mirele a ieșit, a fost exprimat, Și-a îndeplinit rolul, a făcut tot ce trebuia să facă și a restaurat tot ce a pierdut primul Adam. Dar acum trebuie să aibă o Femeie pentru a finaliza Capodopera. Astfel, Dumnezeu L-a lovit lateral și a scos de sub coaste, apă și Sânge și astfel a început prin Cuvânt și Duh, să facă un alt (Amin)... Ce face El? Completează Capodopera, reconstruind ceea ce căzuse, și Își face o altă Mireasă, o Soție, o altă Femeie. Amin. Și ce face El? Nu ia un duh diferit, ci ia același Duh (Amin), Duhul care era în Isus Hristos, vine acum în Mireasă, pentru ca Ea să fie Viață din Viața Lui, os din oasele Lui, carne din carnea Lui. Amin. Dar nu o clonă, ci o parte complementară, care Îl completează. Amin.

Fratele Branham ne spune acest adevăr în multe feluri; este Isus Hristos în formarea unei Mirese, este grâul restaurat; bobul de grâu este Isus Hristos care Se întoarce din nou, este Cuvântul venit înapoi (Amin), dar ne dăm seama că trebuie să se potrivească cu imaginea primei Capodopere. Nu este o clonă. Noi nu suntem aici să fim ultimul Adam (Amin), ci suntem aici ca să fim ultima Femeie, partea complementară care completează Mirele. Mirele și Mireasa împreună fac Capodopera. Amin.

Astfel, uneori luăm acești termeni, îi punem asupra noastră și dorim, fără sens, să reflecte Mirele, dar ar trebui să reflectăm Mireasa umilă, supusă și respectuoasă, dând cinste Soțului ei.

În mesajul **Influență**, fratele Branham spune:

„Acum observați. În al doilea rând, cele două aripi cu care-Și acopereau picioarele însemnau smerenie înaintea lui Dumnezeu. În prezența Lui, Aceștia sunt foarte, oh, heruvimii...” Heruvimii care sunt în ceruri Se închină lui Dumnezeu. Fratele meu, ei nu au cunoscut niciodată păcatul, nu au făcut niciodată rău, dar cu două aripi își acoperă picioarele, în smerenie, cu două aripi își acoperă fața, își arată credința,

venerația, și cu două zboară, sunt în acțiune (Amin). Ei nu au făcut niciodată nimic rău, dar Dumnezeu este atât de sfânt, încât trebuie să-L cinstească și să se smerească înaintea Lui. Aceste Ființe nu au păcătuit și nu au greșit niciodată, dar prezența lui Dumnezeu este atât de sfântă, încât trebuie să-L venereze. Smeriți-vă înaintea Lui! Acest lucru este important. Eu am dat acest titlu: „**Împărăteasa supusă și cu inima umilă**”, pentru că aceste lucruri merg împreună.

Continuând cu felul corect de expresie, despre Moise se spune că atunci când s-a dus la rugul care nu se mistuia, și-a scos încălțăminte când L-a auzit spunând: „Eu sunt Cel ce sunt!”. Pavel a căzut jos în fața Lui, pe drumul Damascului; iar când Ioan a văzut Duhul deasupra lui Isus, a spus: „*Doamne, eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la Mine?*” Pentru mine, aici este un exemplu bun că trebuie să fii conștient întotdeauna de micimea ta, nu de blândețea ta, și să-L lauzi pe Dumnezeu (Amin).

Vedeți, dacă nu înțelegem felul în care Dumnezeu încearcă să Se exprime pe El Însuși, dacă nu înțelegem că El dorește o expresie deplină a tot ce este El, prin atributele Sale, și că vrea ca atributele Sale să exprime porțiunea potrivită în timpul potrivit, noi nu vom înțelege că aceasta este exprimarea corectă a Cine este Dumnezeu. Noi vedem realitatea că nu suntem noi, ci este Dumnezeu în noi (Amin), iar dacă am fost vreodată parte din Dumnezeu, suntem întotdeauna o parte din Dumnezeu, un atribut al lui Dumnezeu, o parte din Dumnezeu, o parte din Viața lui Dumnezeu, pe care ne-a atribuit-o, așa că este Dumnezeu. Este Dumnezeu, dar noi nu putem acționa ca Dumnezeu, noi nu putem fi Tatăl. De la El am venit, și suntem ceea ce suntem, da, există o parte din Aceasta în mine; ceea ce este în tine, este Dumnezeu, da, este adevărat, dar există un anumit atribut al lui Dumnezeu pe care vreau să-l manifest. El nu-mi cere să-L afișez pe Tatăl, nu-mi cere să-L afișez pe Fiul credincios, ci îmi cere să-i arăt credincioșii, Soția; aceasta este expresia lui Dumnezeu pe care o vrea în această zi. Aceași expresie a lui Dumnezeu, ca atunci când Emanuel a ieșit în semn, ca Fiul venerat, respectat, smerit și supus, ca o expresie a Tatălui.

Acum este expresia Femeii, expresia Miresei, este expresia lui Isus Hristos acum, pentru a-L exprima corect pe Dumnezeu. Nu pentru a prelua o altă expresie

(Amin), ci pentru a exprima porțiunea care trebuie să fie exprimată în această zi, în epoca aceasta și în tine. Este Dumnezeu? Da, este Dumnezeu. Este Isus Hristos? Da, este Isus Hristos, dar dacă exprimi altceva decât expresia pe care o vrea El astăzi, vei fi în afara voii lui Dumnezeu. Deci, trebuie să rămânem în canal. Amin. Să rămânem în canalul Cuvântului lui Dumnezeu, în felul lui Dumnezeu. Fii conștient întotdeauna de micimea ta, nu de măreția ta.

Să ne întoarcem împreună la Proverbe 18. Sunt mai multe Scripturi pe care vreau să le citim împreună aici, dar vom începe cu Proverbe 18.12:

„Înainte de pieire, inima omului se îngâmfă, dar smerenia merge înaintea slavei.”

Acesta este un principiu care va rămâne întotdeauna adevărat și nu se va schimba niciodată . Dați-mi voie să citesc aceasta încă o dată: *„Înainte de pieire, inima omului se îngâmfă, dar smerenia merge înaintea slavei.”* Înainte de venirea slavei, trebuie să existe smerenie și umilință. Este ca un preludiu înaintea slavei, iar acest principiu va rămâne adevărat întotdeauna.

Să mergem la Luca 14.7-11, să vedeți ce spune Isus despre aceasta:

„Apoi, când a văzut că cei poftiți la masă alegeau locurile dintâi, le-a spus o pildă. Și le-a zis:

„Când ești poftit de cineva la nuntă, să nu te așezi la masă în locul dintâi, ca nu cumva, printre cei poftiți de el, să fie altul mai cu vază decât tine,

și cel ce te-a poftit și pe tine, și pe el să vină să-ți zică: „Dă locul tău omului acestuia.” Atunci, cu rușine, va trebui să iei locul de pe urmă.

Ci, când ești poftit, du-te și așază-te în locul cel mai de pe urmă, pentru ca, atunci când va veni cel ce te-a poftit, să-ți zică: „Prietene, mută-te mai sus.” Lucrul acesta îți va face cinste înaintea tuturor celor ce vor fi la masă împreună cu tine.

Căci oricine se înalță va fi smerit și cine se smerește va fi înălțat.”

Să mergem mai departe la Luca 18.9-14:

„A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți și disprețuiau pe ceilalți.

„Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era fariseu și altul, vameș.

Fariseul stătea în picioare și a început să se roage în sine astfel: „Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari, sau chiar ca vameșul acesta.

Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.”

Vameșul stătea departe și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer, ci se bătea în piept și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”

Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a coborât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță va fi smerit și oricine se smerește va fi înălțat.”

Voi vedeți aceste atitudini tot timpul, dar uneori sunt îndrăznețe, iar alteori sunt subtile. Uneori, oamenii își pot lua numele de Mireasă și să facă lucruri oribile sub pretenția aceasta, să fie aroganți și fără respect, judecători și să critice pe toată

lumea din jurul lor. Ei spun că sunt Mireasa, dar au un duh diferit, de fariseu. Însă aceasta nu este Soția lui Dumnezeu. El caută o Mireasă umilă, dulce, blândă, supusă și dreaptă, iar fratele Branham a fost un astfel de exemplu pentru noi. Amin. Nu-l vezi niciodată luând acele atitudini, iar în momentul în care le-a avut pentru puțin timp la amvon, Dumnezeu l-a corectat rapid și l-a smerit. Amin. Astfel, noi putem merge într-o parte sau în cealaltă parte, dar Dumnezeu ne vrea chiar pe mijloc, vrea să rămânem fideli Cuvântului Său, vrea ca noi să exprimăm porțiunea potrivită, și vrea s-o facem tot timpul.

Amintiți-vă că noi nu putem face nimic fără El. Fără El, fără ungera Lui, fără inspirația care vine de la El, noi suntem nimic. Amin. Un predicator nici măcar nu poate predica, fără inspirația Duhului Sfânt. Nu contează ce fel de dar este în el, dacă are un dar adevărat, trebuie să aștepte inspirația, deoarece este neajutorat fără ea. Amin. Eu am avut atâtea sâmbete în care muncesc, muncesc și muncesc, citesc, citesc și citesc, toată vinerea și sâmbăta, dar dacă nu am inspirație, nu este nimic de predicat. Sunt predici pline de hrană bună, de bază biblică, literalmente pline de Cuvântul lui Dumnezeu (Amin), dar fără inspirație ești neajutorat.

Într-o zi, am sunat pe cineva și am vorbit cu el, pentru că eram într-un din situațiile despre care v-am spus, și i-am zis: Roagă-te pentru mine.” I-am spus ce se întâmplă și i-am spus că pânzele sunt sus, dar nu este vânt. Noi ne facem partea noastră, avem pânzele sus (Amin, Amin), toate echipamentele la locul lor, toți suntem gata să navigăm, dar fără vânt nu putem face nimic. Amin. Fără legătură nu putem face nimic (Amin), avem nevoie de El; avem nevoie de El întotdeauna, avem nevoie de El în fiecare zi din viața noastră, fiindcă nu putem opera niciodată independent de El, iar El este Cuvântul care ne-a fost descoperit în această zi. Noi avem nevoie de El și trebuie să-l rămânem supuși.

În mesajul **Întrebări și răspunsuri** din anul 1959, fratele Branham spune:

„Nu este numai felul în care ajung oameni astăzi. Lăsați-L pe Dumnezeu să binecuvânteze un om și să-și pună puțin încrederea în el, și devine un știe tot, trebuie să înceapă o organizație sau să facă ceva diferit. De ce a căzut Lucifer din

cer? Lui Dumnezeu Îi este greu să găsească pe cineva care să poată face față acestei voințe.

Rămâneți smeriți și blânzi, rămâneți pe loc până când vă cheamă Dumnezeu să faceți ceva. Un om pe care Dumnezeu îl binecuvântează, va fi în continuare un om, nu va fi un înger sau un dumnezeu. Dar imediat ce un om devine binecuvântat și i se dă ceva, vrea să devină un dumnezeu, vrea să devină un înger sau o persoană grozavă. „Vedeți ce fac eu, eu și eu?” și toate acestea. Aceasta este o atitudine greșită.

Dumnezeu caută o persoană, pe cineva pe care poate să-l binecuvânteze, și își varsă binecuvântările peste el. Dar cu cât îl binecuvântează mai mult, omul va deveni mai mic. Tu nu vei primi niciodată mai mult de la Dumnezeu, până când nu devii nimic.

Oh, prietene, tu nu vei primi niciodată mai mult de la Dumnezeu, până când nu devii nimic. Trebuie să fii tu însuși. El nu se va înălța pe sine. Dumnezeu îl aduce pe o bază pe care se va smeri. Dumnezeu te înalță, dar trebuie să obții puțin înainte să poți deveni mare. Și nu vei fi niciodată mare în sinele tău, ci Dumnezeu va fi mare în tine. Noi avem nevoie de El.”

Vreau să privesc la atitudinea apostolului Pavel înainte de a trece la ceea ce vreau să spun.

Să ne întoarcem împreună la 1 Timotei 1.12-17:

„Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui,

măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și batjocoritor. Dar am căpătat

Îndurare, pentru că lucrăm din neștiință, în necredință!

Și harul Domnului nostru s-a înmulțit peste măsură de mult împreună cu credința și cu dragostea care este în Hristos Isus.

O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”, dintre care cel dintâi sunt eu.

Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică.

A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin.”

Apostolul Pavel nu se laudă cu bunătatea lui, ci spune că prin mila Sa, Isus i-a permis să fie un slujitor credincios, pe care Dumnezeu l-a ales, chiar dacă a fost un batjocoritor și a făcut toate acele lucruri. Dar a primit îndurare pentru că a făcut-o în neștiință (Amin). Este un Cuvânt adevărat care spune că Isus Hristos a venit să-i salveze pe păcătoși, dintre care cel dintâi „sunt eu.” Și de ce a făcut-o? Ca să ne arate modelul, ca să putem fi salvați.

Vreau să citesc încă o dată ceea ce a spus apostolul Pavel, ca să vedem motivul:

„Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică.”

Așadar, Pavel nu spune că a făcut ceva special, ci spune că a fost înșelat, a fost cel

dintâi dintre păcătoși, dar Dumnezeu a avut milă, și a făcut-o din cauză că a vrut să-și arate îndelunga răbdare în el, ca model pentru noi care vom crede. Așa că, dacă a putut să-l salveze pe el, poate să ne salveze și pe noi.

Deci, Pavel nu era înălțat în el însuși, ci era conștient de poziția în care l-a pus Dumnezeu și știa că totul era prin milă, prin har.

Să mergem puțin și la 1 Corinteni 15.9:

„Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu.”

Noi știm că apostolul Pavel este mesagerul primei Biserici, știm că este un profet și că a scris majoritatea epistolelor Noului Testament. Noi știm toate acestea despre el, așa că în ochii noștri, Pavel este extraordinar. El a fost un dar extraordinar pentru noi, prin acest vas, Dumnezeu ne-a spus Cuvântul Său și a plasat o mare parte din Vechiul Testament în Noul Testament. Pavel a avut o poziție majoră. El a întâlnit Stâlpul de Foc și a fost chemat chiar de Hristos (Amin), a primit instrucțiuni despre Cuvânt și a avut o poziție majoră. Totuși, în proprii săi ochii, Pavel era mic, așa că a spus: *„eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu.”*

Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic, ba încă am lucrat mai mult decât toți, totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine.”

Apostolul Pavel nu și-a luat meritul pentru nimic. El a fost profetul epocii, da, a fost rânduit mai dinainte pentru poziția aceea; Dumnezeu a lucrat în el și prin el, dar în proprii săi ochi, a fost puțin; a recunoscut că nu a fost el, ci a fost harul lui Dumnezeu, mila lui Dumnezeu, a fost Dumnezeu. A spus că a lucrat mai mult decât toți ceilalți apostoli, dar nu a fost el, ci harul a fost în el. El l-a acordat tot

timpul credit lui Dumnezeu.

Fratele Branham face exact același lucru. În **Unșii din timpul sfârșitului** citim:

„Vreau să știți aceasta. Tu care ascuți această casetă astăzi, crezi că încerc să spun aceasta despre mine însumi, fiindcă aduc acest Mesaj, dar eu nu am nimic a face cu aceasta, nu sunt mai mult decât o simplă voce.”

Acesta a fost profetul epocii, da, a fost Elohim care lucra în trup de carne. A demonstrat aceasta pentru că a avut mai mult, a avut mai multe daruri și mai multe manifestări decât orice altceva am văzut vreodată. Absolut! Dar uitați-vă la atitudinea lui despre sine. Ei sunt atât de importanți, prieteni! Iar atitudinea lui nu schimbă cine este; nu-i schimbă poziția, nu neagă faptul că el este al șaptelea înger, nu neagă că a fost numit de Domnul, un copil al lui Dumnezeu, un atribut al Lui. Nu neagă toate acestea, dar se pune la locul potrivit, astfel încât să poată avea expresia care trebuie. Astfel, Dumnezeu este Dumnezeu, Dumnezeu este Cel la care se închină, și Dumnezeu este Cel lăudat.

El a mai spus: *„S-ar putea să te gândești că încerc să spun aceasta despre mine însumi, fiindcă aduc acest Mesaj, dar eu nu am nimic a face cu aceasta, nu sunt mai mult decât o simplă voce. Și vocea mea este chiar împotriva judecății mele cele mai bune. Eu am vrut să fiu un vânător care pune capcane, dar este voia Tatălui meu să fiu acel glas, chiar împotriva gândirii mele, și sunt hotărât s-o fac.*

Nu eu sunt Cel care a apărut jos la râu, ci eu doar stăteam acolo când a apărut El. Nu eu sunt Cel care face și prezice aceste lucruri care se întâmplă întocmai, ci eu sunt doar unul care este aproape când El face aceasta. Eu am fost doar un glas pe care El l-a folosit ca să spună ce avea de spus. Nu a fost ceva ce am știut eu, ci a fost Ceva la care eu m-am predat și prin care El a vorbit. Nu am fost eu, nu a fost îngerul al șaptelea, oh, nu, ci a fost manifestarea Fiului omului. Nu a fost îngerul și mesajul lui, ci a fost taina pe care a desfășurat-o Dumnezeu. Nu este un om, ci este Dumnezeu. Îngerul nu a fost Fiul omului, ci el a fost mesagerul Fiului omului.

Fiul omului este Hristos, El este Acela din care vă hrăniți voi. Voi nu vă hrăniți cu un om, pentru că omul, cuvintele omului vor da greș, ci vă hrăniți din Cuvântul-Trup sigur al Fiului omului.”

Fratele Branham a păstrat modelul sigur, a păstrat modelul adevărat (Amin), pentru că fiecare slujitor adevărat al lui Dumnezeu, întoarce toată închinarea, lauda și recunoașterea înapoi la Dumnezeu.

Când a fost Isus aici, El era Fiul lui Dumnezeu, era Mesia, era Unsul lui Dumnezeu, El era plinătatea dumnezeirii în trup de carne, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu El Însuși; totuși, Isus Hristos a spus întotdeauna: „Nu Eu am făcut aceasta, nu Eu am fost, ci Tatăl. Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi, ci Tatăl este Cel care face lucrările Lui. Amin. Închinați-vă lui Dumnezeu.” Cine era El? Dumnezeu în trup. Dar ce făcea? Arăta înapoi spre Tatăl. Amin.

Și iată-ne în această zi (Amin), exprimând aici chiar Viața care a fost în Mire; Mirele este aici. Grâul a plecat, dar procesul se repetă și reveniți din nou la grâu. A fost Cuvântul acolo și este Cuvântul aici, este chiar Viața lui Isus Hristos, dar se arată în expresia noastră. Ce facem noi, arată înapoi spre Soțul nostru. Nu sunt eu. El, Isus Hristos a făcut totul pentru mine. Nu sunt eu, ci este Viața Lui în mine. Nu este ceea ce fac eu, nu sunt eu, nu este despre mine, ci totul este despre El. Amin. De ce spun aceasta? Pentru că fiecare personaj din Biblie a făcut același lucru. Când Dumnezeu era aici în forma lui Isus Hristos, a avut aceeași abordare, iar apostolul Pavel a făcut același lucru, a avut aceeași abordare; fratele Branham a avut aceeași abordare, iar această Mireasă va avea aceeași abordare. Ea nu va spune: „Sunt strălucitoare și fac...”, ci va zice: „Eu nu sunt nimic, ci El este totul. Amin. El m-a ales prin harul Său. Amin. Totul este prin harul Său, prin cunoștința Sa mai dinainte, prin hotărârea Sa. Nu prin căsătoria mea, nu prin eforturile mele, nu prin strălucirea mea, nu prin intelectul meu. Eu am eșuat în toate acestea, sunt un eșec total (Amin). Dumnezeu este Cel care m-a ales, Dumnezeu este Cel care lucrează prin mine, iar dacă este vreo laudă, nu sunt eu, ci Isus Hristos. El este Soțul meu, Mirele meu, adevăratul Împărat.

„Dar tu ești Împărăteasa.” Da, dar mă Închin în fața Împăratului.

Vedeți, este vorba de atitudine. Există un Adevăr, și Adevărul este că Mireasa este expresia lui Hristos pe pământ; Ea este Trupul lui Isus Hristos, este carnea lui Isus Hristos, ca întreg. Mireasa de pe acest pământ este acum Trupul lui Isus Hristos, este o expresie a Lui în formă de Femeie, iar atitudinea ei trebuie să rămână fidelă modelului Scriptural.

Când această atitudine începe să se schimbe și începe să intre aroganța și mândria, știi că acela este Satan care încearcă s-o împingă puțin prea departe, pentru că este diferit de felul în care au acționat toți ceilalți din Biblie, și este diferit de ceea ce am văzut în profet.

În mesajul **Influență**, fratele Branham a spus:

„Dacă vrei să afli cât ești de grozav, pune degetul jos, într-un bazin cu apă sau într-o găleată cu apă, apoi scoate-l și încearcă să găsești locul unde ai pus degetul. Nu ești nimic.”

Ascultați, fratele Branham a mai spus: *„Tu ești virtuos dacă stai cu acest Cuvânt.”*
Și: *„Tu ești Mireasa fără păcat, virtuoasă a lui Isus Hristos.”*

Acesta este adevărul, ambele expresii sunt adevărate, dar au legătură cu felul în care te privești și te vezi, ca individ.

„Dumnezeu nu poate face nimic fără tine.”

Ceea ce voi spune acum este o declarație majoră, frate, pe care a făcut-o după Peceți. În noiembrie 1963, el a spus că Dumnezeu poate să se descurce fără tine:

„El poate face fără mine, dar eu nu pot face nimic fără El. Trebuie să-L avem, pentru că El este Viața, și singur...”

Ascultați. Aici, fratele Branham exprimă o atitudine, nu o învățătură, pentru că din punctul de vedere al învățăturii, tot fratele Branham spune că *„dacă ești un atribut al lui Dumnezeu, Dumnezeu nu este complet fără tine, El are nevoie de tine.”*

Dar aici, fratele Branham se întoarce la tine ca persoană în trup (Amin), ca ființă umană pe care încearcă s-o facă să rămână la locul potrivit, într-un duh potrivit, cu dreptul la o atitudine. Da, Dumnezeu nu va face nimic fără El Însuși (Amin), fără atributul pe care l-a plasat în sufletul tău. Amin. El nu va trăi fără acesta, pentru că are nevoie de o altă expresie a Sa. Amin. El este incomplet fără tine, acesta este adevărul absolut, dar tu trebuie să-ți dai seama că Acesta este El și tu (Amin), Aceasta este o porțiune care a fost alocată să fie expresia ta, dar care provine din El. El a făcut-o prin harul Său, nu tu. Ca ființă umană ești aceasta, dar El a făcut totul.

De aceea spune fratele Branham că Dumnezeu se poate lipsi de tine. Dumnezeu poate face aceasta fără mine, El putea s-o facă fără fratele Branham.

Vedeți, prieteni, este vorba de atitudine, el ne aduce la atitudinea corectă.

„El poate face fără mine, dar eu nu pot face nimic fără El. Trebuie să-L avem, pentru că El este Viața, și singur nu-l cunoști Cartea, nu știi aceasta, sau știi aceea și cunoști crezul, dar să-L cunoști pe El ca Viață, Îl cunoști ca pe Persoana Hristos în tine, Cuvântul făcut trup în tine. Așa Îl cunoști, când tu și El deveniți Unul.

Așa cum am spus aseară în Super-semn, trebuie să vină Dumnezeu în tine, Dumnezeu și omul trebuie să devină Unul, iar tu ești conștient de micimea ta, pentru că este tot El: „Nu sunt eu, este El în mine.”

Vreau să merg la Apocalipsa capitolul 3, de unde vreau să citesc două versete, apoi vom merge la Cartea Esterei.

Apocalipsa 3.17-19. Aceasta este ultima epocă a Bisericii, a ultimei biserici:

„Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol,

te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.

Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!”

Vedeți, această ultimă biserică credea că totul este în ordine pentru că avea o părere foarte înaltă despre ea însăși. Ea a lăsat Cuvântul Mirelui și Partenerului ei și se simțea bine datorită titlului pe care presupunea că-l mai are; ea continua să creadă că este strălucitoare, încă mai credea că este împărăteasă, dar părăsise deja conducerea Lui, iar când a părăsit conducerea Lui, L-a scos afară din biserică. Totuși, acum stătea acolo crezând că este îmbrăcată, bogată, crezând că este măreață datorită bunurilor, dar în realitate era săracă, oarbă, mizerabilă și goală, iar Dumnezeu îi spune în versetul 19: *„Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!”*

Ce cuvinte minunate! Cât de mult le iubesc! *„Eu mustru și pedepsesc.”*

Vedeți, această biserică a ajuns în locul în care nu credea că Dumnezeu o va pedepsi, pentru că este biserică; nu credea că Dumnezeu o va muștra sau o alunga, pentru că *„Noi suntem aceștia, suntem aceia și avem aceasta”,* dar El

spune: „*Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!*” Să nu vă gândiți nici o clipă că Dumnezeu nu-Și va corecta Mireasa, pentru că El o corectează oricând, și acesta este un lucru biblic: „*Toiagul și nuiiua Ta mă mângâie.*” Mă simt bine să știu că dacă sunt Mireasa Lui nu înseamnă că nu voi greși niciodată, însă dacă ajung într-o parte sau într-alta, „*Toiagul și nuiiua Ta mă corectează.*” Dacă mă iubește, El mă va mustra și mă va corecta.

Știți că fratele Branham a vorbit despre tânărul acela care i-a spus: „Eu știu că Domnul mă iubește atât de mult încât nu-l pasă ce fac.” Niciunul dintre noi nu am spune așa ceva, pentru că l-am auzit pe fratele Branham spunând aceasta, dar uneori, putem exprima aceasta prin atitudinea noastră, putem desconsidera și greși, putem avea un duh arogant și să ne însușim ceva ce nu avem nevoie.

Dumnezeu să-mi cerceteze viața și să mă ajute să-l fac pe plac. Cred că inimile noastre plâng (Amin). Acesta este duhul epocii. Mireasa trebuie să fie supusă, să fie umilă, să fie respectuoasă și să se închine. Astfel, știi dacă există ceva bun. Orice se întâmplă, este El, nu eu; El a făcut-o prin mine.

Acum, haideți să trecem la Apocalipsa 18.4-8:

„Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „leșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!”

Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.

Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!

Pe cât s-a slăvit pe sine însăși și s-a desfătat în risipă..." Ce a făcut această biserică? S-a slăvit pe ea însăși. Amin. Acesta este un lucru pe care Mireasa nu-l va face niciodată, Ea nu se va slăvi niciodată pe Sine, ci va aștepta ca Soțul Ei să Se proslăvească prin Ea.

„Pe cât s-a slăvit pe sine însăși și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: „Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi ști ce este tânguirea!”

Tocmai pentru aceea într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare.”

A crezut că este împărăteasă și nu va ști ce este tânguirea, dar nu și-a dat seama că Și-a părăsit deja Partenerul, pe Soțul ei, și a fost respinsă. Amin. Nu a fost umilă, s-a înălțat ea însăși, iar eu vreau să duc toate aceste lucruri despre care am vorbit, în Cartea Esterei, pentru că vreau să arăt atitudinea și abordarea Miresei.

Să ne întoarcem deci, la Cartea Esterei, și vom începe cu capitolul unu.

Dar aș vrea să merg puțin înapoi, în grădina Edenului și să spun că ori de câte ori femeia iese din poziția ei, aduce moarte, nu viață. Deci, dacă femeia care iese din poziția ei poate aduce moarte, înseamnă că femeia aflată în poziția ei, aduce Viață.

Hai deți să citim Estera 1.2-4:

„Împăratul Ahașveroș ședea atunci pe scaunul lui împărătesc la Susa, în capitală.

În al treilea an al domniei lui, a dat un ospăț tuturor domnitorilor și slujitorilor săi.

Căpeteniile oștirii perșilor și mezilor, mai-marii și capii ținuturilor s-au strâns înaintea lui.

El le-a arătat bogăția strălucită a împărăției lui și slava minunată a mărimii lui în multe zile, timp de o sută optzeci de zile.”

Eu am trecut de multe ori peste lucrul acesta, dar acum vreau să ne oprim puțin și să spun că acest ospăț a ținut șase luni. Dar la sfârșitul acestor șase luni, veți intra în luna a șaptea. Deci, după timpul biblic, o sută optzeci de zile sunt șase luni, iar la sfârșitul celor șase luni, începe luna a șaptea. Și în continuare scrie:

„După ce au trecut aceste zile...” Deci, când zilele acelea au trecut, s-a intrat în luna a șaptea, astfel încât putem începe să ne plasăm chiar aici.

În a șaptea epocă a bisericii, *„După ce au trecut aceste zile, împăratul a dat întregului popor care se afla în capitala Susa, de la cel mai mare până la cel mai mic, un ospăț, care a ținut șapte zile, în curtea grădinii casei împărătești.”*

Deci, în luna a șaptea are loc o sărbătoare de șapte zile. Acest lucru este perfect, pentru că în epoca a șaptea a bisericii vom avea o sărbătoare. Amin. Toate cele șapte epoci ale bisericii au trecut (Amin), toate adevărurile celor șapte biserici sunt exprimate în cea de-a șaptea epocă, așa că vom merge să sărbătorim timp de șapte zile.

De aici vreau să merg la versetul 9-11:

„Împărăteasa Vasti a dat și ea un ospăț femeilor în casa împărătească a împăratului Ahașveroș.

„A șaptea zi...” În a șaptea zi a sărbătorii de șapte zile, în luna a șaptea, El va face ceva.

„A șaptea zi, pe când inima împăratului era veselă de vin, a poruncit...” Aici sunt șapte nume, dar nu voi merge mai departe să le citesc, „cei șapte fameni care slujeau înaintea împăratului Ahașveroș,

să aducă în fața lui pe împărăteasa Vasti cu cununa împărătească, pentru ca să arate frumusețea ei popoarelor și mai-marilor săi, căci era frumoasă la chip.”

Astfel, când ajungem la luna a șaptea, vedem că este un ospăț de șapte zile (Amin). Șapte, șapte, șapte (Amin), iar în a șaptea zi, a trimis șapte fameni; la fel ca cei șapte îngeri ai epocilor Bisericii care erau în Nor. El îi trimite pe cei șapte fameni (Amin), s-o aducă în față pe împărăteasa Vasti cu cununa împărătească, pentru a fi văzută de toți, pentru că era frumoasă.

Versetul 12: „Dar împărăteasa Vasti n-a vrut să vină când a primit prin fameni porunca împăratului. Și împăratul s-a supărat foarte tare, s-a aprins de mânie.”

Această împărăteasă a avut o oportunitate minunată, fiindcă împăratul a trimis după ea șapte fameni. Ei s-au dus în a șaptea zi a sărbătorii, ca s-o aducă acolo, și să fie văzută de toți oamenii, dar ea a refuzat.

El voia să vadă toți ce face el, voia să-și descopere mireasa, pe împărăteasă, și i-a spus să-și pună hainele împărătești și coroana (Amin) și să iasă pentru că „vreau ca toți oamenii s-o vadă pe frumoasa mea împărăteasă” (Amin), dar ea a refuzat să vină la cererea împăratului. Amin. Exact așa s-a întâmplat cu biserica aceasta. Dumnezeu a trimis un mesager cu o demonstrație puternică a Cuvântului și a restaurat Cuvântul înapoi (Amin), dar biserica, sistemele confesionale, au refuzat să vină la sărbătoare. Ce făcea ea? Avea propria sărbătoare a femeilor, și a fost prinsă în propria ei mișcare ecumenică, cu toate celelalte biserici, și l-a refuzat.

Vă dați seama cât de groaznic este lucrul acesta? Ea realiza că era împărăteasă, și că împărăteasa avea o poziție, iar poziția ei a venit cu o anumită putere și autoritate. Ea era în poziția aceea și o folosea ca să facă ea o sărbătoare pentru femei, și a preferat să rămână la propria ei sărbătoare, la sărbătoarea femeilor, decât să onoreze cererea împăratului și să meargă la sărbătoarea lui.

Exact așa s-a întâmplat în zilele noastre, prieteni. Noi am văzut aceasta cu ochii noștri. Împărăteasa preferă să rămână pe propriile picioare și să-și facă propria sărbătoare pentru femei, pentru toate confesiunile, așa că a refuzat să vină la sărbătoarea Împăratului și a rămas în mișcarea ecumenică.

Partea tristă este că, ea era împărăteasă numai datorită alegerii împăratului, nu prin meritul ei. Vedeți, ea l-a refuzat pe cel care a făcut-o împărăteasă. Aș putea s-o spun așa cum văd și înțeleg eu, ea era atât de exaltată de propria ei glorie, era atât de îngâmfată, atât de înălțată, dar atât de înșelată de propria ei strălucire! Era frumoasă, era bogată, era împărăteasă, avea poziția ei și propria ei idee de a ține o sărbătoare pentru femei. Ea voia să rămână la propria ei părere și să nu se supună împăratului, deși el era cel care a făcut-o împărăteasă. Ea nu era împărăteasă prin puterea ei, ci era împărăteasă prin voința împăratului.

Vedeți cât sunt de greșite sistemele bisericesti? Ele sunt în afara Cuvântului, care este chiar Împăratul lor (Amin), pentru că își țin propria părere: „Sunt biserica, sunt mireasa, sunt biserica aceasta sau cealaltă, am titlul acesta sau titlul acela.”

Să știți că toate bisericile vin cu propria lor doctrină, cu propriile dogme, cu propriile păreri și cu propriile răspunsuri la întrebări, care sunt în afara Cuvântului lui Dumnezeu și uneori contrare Cuvântului lui Dumnezeu. De ce fac aceasta? Pentru că spun: „Suntem biserica Dumnezeului celui viu și avem dreptul să facem aceasta.”

Tu nu-ți dai seama că singurul motiv pentru care ești împărăteasă, este prin alegerea Împăratului. Împăratul te face împărăteasă, nu te faci tu însăși! Tu ești

nimic fără Împărat, iar Împăratul este acest Cuvânt descoperit (Amin). Cuvântul lui Dumnezeu este Capul nostru, Soțul nostru, Cuvântul descoperit al orei, și orice alt act independent de acest Cuvânt, înseamnă că faci exact ceea ce a făcut Vasti.

Faceți propriile alegeri ca să mergeți pe drumul vostru, luați propriile decizii pentru că sunteți... noi suntem nimic fără Împărat. Noi suntem exact ceea ce ne-a făcut El. De câte ori a lăsat Dumnezeu pe unul și l-a luat pe altul, nu numai în Biblie, ci și prin epocile Bisericii? Israel a crezut întotdeauna că este națiunea aleasă și că nu-i va răni niciodată nimic. Este adevărat? Ei erau națiunea aleasă, dar L-au părăsit pe Dumnezeul lor iar Dumnezeu i-a respins (Amin). Ei au fost națiunea aleasă prin alegerea Sa și au devenit o națiune puternică prin puterea Lui, dar s-au îngâmfat pentru ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei și au orbit, au uitat cât erau de neînsemnați, și de neajutorați, au uitat cum a fost să fii sclav în Egipt, să simți povara și biciul stăpânilor, și să nu existe nici o cale de eliberare; au uitat toate acestea. Când au ajuns în poziția în care i-a pus Dumnezeu, prin alegerea Sa, conduși de Stâlpul de Foc, Dumnezeu le-a dat țara, Dumnezeu i-a alungat pe locuitorii țării (Amin), dintr-o dată au început să se bazeze pe propria lor putere și s-au depărtat de poruncile și Legile lui Dumnezeu, și atunci au intrat într-o ruină totală, pentru că erau acolo numai prin voia lui Dumnezeu, așa cum Vasti era în palat numai prin voința împăratului Ahașveroș. Dar, ea a vrut să-și exercite propria voință, a vrut să aibă felul ei. Este atât de trist!

Dumnezeule, nu mă lăsa niciodată să fiu ca Vasti, să nu mă simt niciodată atât de confortabil în ceea ce ai făcut Tu pentru mine, încât să uit ce sunt fără Tine. Amin.

Să privim la versetul 19. Aici vedem că are loc un consiliu în care se sfătuiesc cu împăratul cu privire la ceea ce ar trebui să facă el:

„Dacă împăratul găsește cu cale, să se dea poruncă din partea lui și să se scrie în legile perșilor și mezilor, cu arătarea că nu trebuie să se calce o poruncă împărătească, după care Vasti să nu se mai arate înaintea împăratului Ahașveroș. Iar împăratul să dea vrednicia de împărăteasă alteia mai bună decât ea.”

Acum, vreau să ne uităm la aceea care este mai bună decât ea. Vom petrece ceva timp cu aceasta ca să vedem care erau calitățile, care erau caracteristicile celei care era mai bună decât ea, pentru că ascultați: Vasti era frumoasă, purta îmbrăcăminte împărătească, s-ar putea să fi avut toată eticheta potrivită, toate trăsăturile potrivite, avea privilegii sociale, avea strălucire. Regina posedea toate aceste lucruri, dar cu toate acestea, se uitau după una mai bună decât ea, pentru că nu era destul de bună; în ciuda virtuții frumuseții sau a rafinamentului ei, nu era destul de bună pentru că se înălța în proprii ei ochi și a refuzat să se supună poruncii împăratului.

Acum vom căuta una care este mai bună decât ea. Pentru aceasta, vom merge în capitolul 2.1-3:

„După aceste lucruri, când s-a potolit mânia împăratului Ahașveroș, s-a gândit la Vasti, la ce făcuse ea și la hotărârea luată cu privire la ea.

Atunci, cei ce slujeau împăratului au zis: „Să se caute pentru împărat niște fete fecioare și frumoase.

Împăratul să pună în toate ținuturile din împărăția lui dregători însărcinați să strângă pe toate fetele fecioare și frumoase, în capitala Susa, în casa femeilor, sub privegherea lui Hegai, famenul împăratului și păzitorul femeilor, care să le dea cele trebuincioase pentru gătit.”

Priviți versetul 4: *„Și fecioara care-i va plăcea împăratului...”* Aceasta este ceea ce căutăm. *„Și fecioara care-i va plăcea împăratului să fie împărăteasă în locul lui Vasti.”* El era interesat să-i placă mai mult decât ea, pentru că Vasti nu i-a plăcut împăratului. *„Dar acum să luăm o fecioară care-i va plăcea împăratului, să fie împărăteasă în locul lui Vasti.”* Părerea aceasta a fost primită de împărat și așa a făcut.”

Acum vom merge la versetul 8-10:

„Când s-a auzit porunca împăratului și hotărârea lui, a fost strâns un mare număr de fecioare în capitala Susa, sub privegherea lui Hegai. Odată cu ele a fost luată și Estera și adusă în casa împăratului, sub privegherea lui Hegai, păzitorul femeilor.

Fecioara i-a plăcut și a căpătat trecere înaintea lui. El s-a grăbit să-i dea cele de trebuință pentru găteală și hrană, i-a dat șapte servitoare alese din casa împăratului și a pus-o împreună cu slujnicele ei în cea mai bună încăpere din casa femeilor.

Estera nu și-a făcut cunoscute nici poporul, nici nașterea, căci Mardoheu o oprise să vorbească despre aceste lucruri.”

Aici vom expune mai multe lucruri. Noi ne dăm seama că Estera era fiica adoptivă a lui Mardoheu. Mardoheu era unchiul Esterei, iar când au murit părinții ei, a luat-o și a crescut-o ca pe fiica lui, așa că Estera era fiica lui adoptivă și îl asculta în toate lucrurile.

Astfel, unul dintre primele lucruri pe care vrem să le vedem, este că Estera era supusă conducerii, iar când a mers la împărat, nu s-a dus prin propria ei alegere. Vă dați seama că slujitorii împăratului au ieșit, au adunat toate fecioarele frumoase. Ei le-au ales și le-au adunat, așa că nu a fost alegerea Esterei. Ea nu a spus: „Bine, cred că îndeplinesc toate condițiile; am aceasta și aceasta și aceasta, așa că îmi iau CV-ul, merg la palatul împăratului și i-l dau.” Ea nu a avut posibilitatea să facă aceasta, ci a fost aleasă de unul din trimișii împăratului, care s-a dus, a luat-o și a dus-o la Hegai, ca să fie pregătită să se întâlnească cu împăratul. Apoi, împăratul urma s-o aleagă pe cea care-i va plăcea, ca să fie împărăteasă în locul lui Vasti care și-a pierdut poziția. Aceasta nu avea nimic a face cu Vasti. Dacă Vasti și-a pierdut poziția, nu putea să o dea alteia, pentru că nu a câștigat-o, ci a primit-o prin alegerea împăratului, iar când împăratul și-a schimbat alegerea, Vasti și-a pierdut poziția. Acum, el căuta alta.

Dar Dumnezeu ne va da o perspectivă prin Estera. Estera a intrat și i-a plăcut lui Hegai, care a iubit-o și a pus-o într-o poziție specială. I-a dat servitoare și toate lucrurile de care avea nevoie pentru pregătire. Astfel, aflăm că Estera avea o natură și o abordare supusă și plăcută, iar Hegai a plăcut-o dintre toate fecioarele pe care le conducea. Estera nu și-a făcut cunoscute poporul și rudele, pentru că Mardoheu, tatăl ei adoptiv, i-a spus nu-și divulge nașterea.

Să analizăm aceasta în versetul 20:

„Estera nu-și spusese nici nașterea, nici poporul, căci o oprise Mardoheu. Și ea urma acum poruncile lui Mardoheu cu tot atâta scumpătate ca atunci când o creștea el.”

Ea își putea alege propria cale pentru că Mardoheu nu mai avea nimic de spus. Acum, ea era sub conducerea lui Hegai, a plecat de acasă (Amin), era independentă, dar vedeți, ea avea o natură supusă conducerii, iar Mardoheu era ca un tată pentru ea, era tatăl ei adoptiv. Astfel, când Mardoheu i-a spus să nu-și arate originea, nu și-a arătat-o; când a fost separată de el, l-a ascultat la fel ca atunci când era cu el. Ceea ce vedem aici, este că Estera avea o natură care îi va place împăratului.

Acum, haideți să mergem înapoi la versetul 15. Acum vine o schimbare pentru fiecare din aceste fecioare tinere, pentru că trebuia să meargă înaintea împăratului, iar el urma să facă alegerea.

Versetul 15 spune: *„ Când i-a venit rândul să se ducă la împărat, Estera, fata lui Abihail, unchiul lui Mardoheu, care o înfiase, n-a cerut decât ce a fost rânduit de Hegai, famenul împăratului și păzitorul femeilor. Estera căpăta trecere înaintea tuturor celor ce o vedeau.”*

Este uimitor! Scriptura spune că acum era rândul ei să meargă înaintea

împăratului, iar împăratul va face alegerea pentru ea. Aici este o notă specială cu privire la ea și cred că este importantă. Spune: *„Când i-a venit rândul să se ducă la împărat, Estera n-a cerut decât ce a fost rânduit de Hegai.”*

Când a mers la împărat, Estera nu s-a dus cu niciuna din propriile sale idei, nu a cerut nimic altceva decât ce a fost rânduit de Hegai, famenul împăratului. Ea i-a spus Hegai, care era conducătorul ei: „Tot ce spui tu este suficient de bine pentru mine și orice îmi dai este drept (Amin).” Estera nu fusese niciodată acolo, iar Hegai știa ce-i place împăratului, Hegai era numit conducătorul femeilor, iar când Scriptura spune aceasta, te face să crezi că celelalte femei au cerut și alte lucruri, dar aici este o femeie deosebită. Nu știi câte femei au fost sau câte au făcut aceeași alegere, dar iată o femeie care nu vrea propria ei idee, nu vrea să se împodobească diferit de ceea ce i-a spus Hegai, păzitorul fecioarelor, ci a vrut să aibă natura unui supus. Aceasta vrea Dumnezeu.

Ce îl va încânta pe împăratul Ahașveroș? Scrie că *„Estera căpăta trecere înaintea tuturor celor ce o vedeau.”*

Estera a fost dusă la împăratul Ahașveroș, în casa împărătească, în luna a zecea, adică luna Tebet, în al șaptelea an al domniei lui.

Împăratul a iubit pe Estera mai mult decât pe toate celelalte femei și ea a căpătat trecere și iubire înaintea lui mai mult decât toate celelalte fecioare. I-a pus cununa împărătească pe cap și a făcut-o împărăteasă în locul lui Vasti.”

Cine este împărăteasa care i-a plăcut împăratului? Vedeți acum cine era împărăteasa care i-a plăcut împăratului? Aceea care nu a făcut-o în felul ei, ci a făcut așa cum a fost instruită de Mardoheu, a împlinit porunca lui Hegai și a păstrat lucrurile primite de la el. Ea a mers în fața împăratului, iar împăratul spune: „Aceasta este aceea pe care o aleg eu.” Apoi, *„Împăratul a dat un mare ospăț tuturor domnitorilor și slujitorilor lui, un ospăț în cinstea Esterei. Cu prilejul acesta a ușurat sarcinile ținuturilor și a împărțit daruri cu o dărnicie împărătească.”* (v.

16-18). Lăudat să fie Domnul!

Să privim acum versetul 4. De îndată ce Estera a fost aleasă împărăteasă, ghici cine altcineva este promovată? Haman. Aceste lucruri merg întotdeauna împreună, sunt piste paralele. Și Haman vine cu planul de a-i distruge pe evrei, pentru că este gelos pe Mardoheu. Amin. Astfel, când este înălțat în rang, când primește o poziție înaltă în împărăție, el vine cu acest plan, începe să lucreze la planul de a distruge. Dar acolo este micuța și umila Estera, împărăteasa supusă (Amin), blândă și liniștită. Ea stă acolo, și noi vom vedea că această femeie va face o eliberare. Dar această femeie nu trebuie să acționeze niciodată ca Izabela, pentru a aduce eliberarea poporului ei; nu trebuie să iasă niciodată din poziția și rolul ei pentru a aduce eliberarea, ci va rămâne supusă, umilă, respectuoasă și va da onoare (Amin). Ea va face toate aceste lucruri, păstrându-și poziția și va face totul pentru oameni. Credeți că dacă ea este împărăteasă, va sta acolo, va da decrete și va spune că știe cum să cucerească, să învingă și să elibereze?

Dar nu, ea nu își schimbă natura (Amin), ci joacă rolul pe care i l-a dat Dumnezeu să-l joace, iar când joacă rolul dat de El, devine o puternică biruitoare și îl învinge pe Haman. Dar nu trebuie să devină niciodată agresivă, nu trebuie să devină aspră sau bărbătoasă, nu trebuie să devină convingătoare și nu trebuie să se folosească de propriile idei. Ea poate să rămână feminină, blândă, dulce și supusă, poate să fie respectuoasă și demnă, iar când face aceasta, împăratul vine la ea și-i dă partea ei.

Ce tablou pentru astăzi! Prieteni, noi nu trebuie să devenim aroganți, lăudăroși și puternici, ci tot ce trebuie să facem este să rămânem în rolul pe care ni l-a dat Dumnezeu; să rămânem supuși față de Căpetenia noastră și să facem ceea ce spune Dumnezeu să facem. „Doamne, sunt ascultător și am încredere în Tine pentru a mă elibera, pentru că eu nu am putere să mă eliberez singur. Tot ce am dat, este ce mi-ai dat Tu, tot ce am este Cuvântul pe care mi l-ai dat Tu, și-L iau așa cum mi l-ai dat prin profet. Îl iau și Î folosesc așa cum a spus profetul și-o fac și am încredere că Tu aduci eliberare. Nu mă duc ca să fac o schimbare, ci voi face așa cum a spus profetul Tău.”

Planul începe să se desfășoare, iar după ce este dat decretul, Mardoheu iese în sac și cenușă, iar cineva îi spune împărătesei Estera. Atunci, ea devine îngrijorată (Amin) și trimite un famen să vorbească cu Mardoheu. Iată conversația lor din capitolul 4.7-17:

„Și Mardoheu i-a istorisit tot ce i se întâmplase și i-a spus suma de argint pe care făgăduise Haman că o va da vistieriei împăratului în schimbul măcelării iudeilor.

I-a dat și cuprinsul poruncii vestite în Susa în vederea nimicirii lor, ca s-o arate Esterei și să-i spună totul. Și a poruncit ca Estera să se ducă la împărat să-l roage și să stăruiască de el pentru poporul său.

Hatac a venit și a spus Esterei cuvintele lui Mardoheu.

Estera a însărcinat pe Hatac să se ducă să spună lui Mardoheu:

„Toți slujitorii împăratului și poporul din ținuturile împăratului știu că este o lege care pedepsește cu moartea pe oricine, fie bărbat, fie femeie, care intră la împărat, în curtea dinăuntru, fără să fie chemat. Numai acela scapă cu viață căruia îi întinde împăratul toiagul lui împărătesc de aur. Și eu n-am fost chemată la împărat de treizeci de zile.”

Când s-au spus cuvintele Esterei lui Mardoheu,

Mardoheu a trimis următorul răspuns Esterei: „Să nu-ți închipui că numai tu vei scăpa dintre toți iudeii pentru că ești în casa împăratului.

Căci, dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte pentru iudei, și tu și casa tatălui tău veți pieri. Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai

ajuns la împărăție?”

Estera a trimis să spună lui Mardoheu:

„Du-te, strânge pe toți iudeii care se află în Susa și postiți pentru mine, fără să mâncați, nici să beți trei zile, nici noaptea, nici ziua. Și eu voi posti odată cu slujnicele mele, apoi voi intra la împărat în ciuda legii și, dacă va fi să pier, voi pieri.”

Mardoheu a plecat și a făcut tot ce-i poruncise Estera.”

Mardoheu îi spune: „Ești împărăteasă (Amin) și trebuie să mergi la împărat și să-i ceri poporul tău.” Dar ea spune că nu poate. Îl venerează pe împărat, dar știe că nu poate să meargă acolo, să se apropie de împărat, așa că încep să-și facă cereri, să paseze povara. Ea este împărăteasă, dar începe să se smerească și declară un post de trei zile, iar ea, împărăteasa, se smerește sub acest post, apoi merge la împărat.

Să vedem ce se întâmplă în capitolul 5.1-3:

„A treia zi, Estera s-a îmbrăcat cu hainele împărătești și a venit în curtea dinăuntru a casei împăratului, înaintea casei împăratului. Împăratul ședea pe scaunul lui împărătesc, în casa împărătească, în fața ușii casei.

Când a văzut împăratul pe împărăteasa Estera în picioare în curte, ea a căpătat trecere înaintea lui. Și împăratul a întins Esterei toiagul împărătesc pe care-l ținea în mână. Estera s-a apropiat și a atins vârful toiagului.

Împăratul i-a zis: „Ce ai tu, împărăteasă Estera, și ce ceri? Chiar dacă ai cere

jumătate din împărăție, îți voi da."

Priviți abordarea ei și recompensa. Ea vine în fața lui umilă, iar când o vede, împăratul îi întinde sceptrul de aur ca semn că o primește; ea se apropie și îl atinge, iar el îi spune: „Ce este? Dacă vrei, îți dau jumătate din împărăție.” Oh, Doamne! Dacă Estera era o altfel de persoană, ar fi profitat imediat de acele cuvinte, dar ea avea natura potrivită. I s-a făcut o asemenea ofertă, dar ea nu s-a folosit de ea pentru un câștig personal, nu a folosit-o ca să se înalțe pe sine, deoarece ea nu este aici pentru ea însăși, ci pentru poporul ei.

Priviți încântarea împăratului. Împăratul era încântat pentru că Vasti nu ar fi mers niciodată acolo cu o cerere, dar Estera se apropie de el cu o cerere. Știți ce i-a plăcut împăratului? El i-a zis: „*Ce ai tu, împărăteasă Estera, și ce ceri? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăție, îți voi da.*”

Dar Estera i-a răspuns: „*Dacă împăratul găsește cu cale, să vină împăratul astăzi cu Haman la ospățul pe care i l-am pregătit.*”

Pe măsură ce mergem în acest dialog, vreau să surprind doar câteva lucruri, fiindcă abordarea Esterei față de împărat este întotdeauna respectuoasă. „Dacă împăratul găsește cu cale, dacă împăratul este mulțumit.” Abordarea Esterei nu este revendicatoare: „Sunt împărăteasa, am drepturi”, ci abordarea ei față de împărat este întotdeauna: „Dacă îți face plăcere, dacă găsești cu cale.”

Știți, aceasta a fost și abordarea lui Isus față de Tatăl Său. Când a mers în Ghetsimani și Și-a vărsat inima, când era în agonie pentru ceea ce urma și transpirația Lui era ca niște picături mari de sânge, a spus: „*Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși făcă-se nu voia Mea, ci a Ta.*” (Luca 22.42).

El nu este ca un fiu care cere (Amin), invocându-și poziția, ci spune: „Eu însumi, ca

bărbat, nu vreau să trec prin aceasta, și sunt în agonie din cauza aceasta. Dacă este voia Ta să depărtezi acest pahar de la Mine...” El nu-l spune lui Dumnezeu să oprească aceasta, nu îi cere s-o ia, ci este ca David. Când David mergea pe jos, respins de Israel, un om îl înjura, arunca cu pietre după el și îl scuipa, iar unul dintre soldații săi i-a zis: „Lasă-mă să tai capul acestui câine care îl scuipă pe împăratul meu!” Dar David i-a răspuns: „Lasă-l, poate că Domnul i-a spus să facă aceasta.”

Fratele Branham a trecut prin aceeași situație când a avut probleme cu fiscul, apoi era acasă și se întreba dacă ar trebui să se întoarcă în Arizona sau nu. L-a sunat cineva și i-a spus ceva despre aceasta: „Oh, collectorul acela de taxe! Aș vrea...” Dar fratele Branham i-a răspuns: „Lasă-l în pace, poate că Domnul i-a spus să facă aceasta.”

Vedeți, prieteni, o umilință și respect pentru Dumnezeu în felul lui Dumnezeu. Amin. El nici măcar nu a lăsat pe cineva să se împotrivescă unui vameș care-i făcea probleme.

Vreau să spun că atunci când arhanghelul Mihail se împotriva și se certa cu diavolul pentru trupul lui Moise, a spus doar: „Domnul să te mustre!” Biblia spune că el nu a adus nici măcar o judecată de ocară împotriva lui (Amin), dar uneori, ne găsim spunând lucruri atât de urâte la adresa oficialilor guvernamentali, urmând căi rele, malefice. Dar cine i-a pus acolo? Al cui este planul care-l alege pe liderul tău? Dumnezeu îl ridică pe împărat și tot Dumnezeu îl coboară pe împărat. Amin.

Voi nu îl vedeți niciodată pe Daniel acționând așa, ci are o abordare ca a Esterei. Isus Hristos a avut o astfel de abordare; fratele Branham a avut o astfel de abordare. Amin! Amin! Chiar și atunci când Fratele Branham nu a fost de acord cu politica și cu poziția lui J.F. Kennedy, când nu a fost de acord cu alegerea unui președinte catolic și a fost în dezacord cu politica lui, amintiți-vă că atunci când a fost împușcat, a cerut ca oamenii să se ridice și să se roage pentru soția și copiii săi, spunând că este președintele nostru și merită respectul nostru.

Amintiți-vă că aceasta a spus profetul nostru. De ce? Pentru că atunci când nu înțelegi că Dumnezeu rânduiește totul în jurul tău (Amin), te trezești că uneori lupti împotriva lui Dumnezeu. Dar Isus a spus: „Dacă este voia Ta...” Amin. Estera a spus: „Dacă găsești cu cale, dacă este bine în ochii tăi...” Trebuie să fie o anumită supunere. Mireasa spune: „Dumnezeule, sunt fericită indiferent ce hotărăști Tu. Sunt fericită chiar dacă lucrurile nu sunt bune și nu merg în direcția corectă.” Amin. Dumnezeu a rânduit să fie așa, iar Mireasa spune: „Așa să fie, pentru că așa a hotărât Împăratul meu, Domnul meu, și orice face El, este bine.” Amin.

Să mergem mai departe la capitolul 7.1-6:

„Împăratul și Haman s-au dus la ospăț la împărăteasa Estera.

În această a doua zi, împăratul a zis iarăși Esterei pe când beau vin: „Care este cererea ta, împărăteasă Estera? Ea îți va fi împlinită. Ce dorești? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăție, o vei căpăta.”

Aici, ea primește o a doua posibilitate de a primi jumătate din împărăție, dar vedem că Estera nu era pentru ea însăși, ci era altruistă.

„Împărăteasa Estera a răspuns: „Dacă am căpătat trecere înaintea ta, împărate, și dacă găsește cu cale împăratul, dă-mi viața – iată cererea mea – și scapă pe poporul meu – iată dorința mea!

Căci eu și poporul meu suntem vânduți să fim nimiciți, înjunghiați și prăpădiți. Măcar dacă am fi vânduți să fim robi și roabe, aș tăcea, dar vrăjmașul n-ar putea să înlocuiască pierderea făcută împăratului.”

Împăratul Ahașveroș a luat cuvântul și a zis împărătesei Estera: „Cine și unde este acela care are de gând să facă așa?”

Estera a răspuns: „Apăsătorul, vrăjmașul, este Haman, răul acesta!” Haman a rămas îngrozit în fața împăratului și a împărătesei.”

Dacă priviți natura Esterei, vedeți că ea nu a ieșit niciodată în afara naturii ei pentru a atrage atenția împăratului, ci a făcut-o cu respect, cu cinste și în supunere. Când împăratul a întrebat-o: „Ce vrei?”, ea a început să-i spună: „Dacă am căpătat trecere înaintea ta, dacă îți face plăcere, dă-mi viața!

Vorbim despre ceva grav, pentru că cineva amenința viața împărătesei. Ai putea crede că ar putea fi un atentat. Ea putea cere și să spună: „Știi cine sunt”, dar Estera nu a făcut așa, ci a rămas blândă și supusă, iar aceasta i-a plăcut împăratului.

Capitolul 8.1:

„În aceeași zi, împăratul Ahașveroș a dat împărătesei Estera casa lui Haman, vrăjmașul iudeilor. Și Mardoheu a venit înaintea împăratului, căci Estera arătase legătura ei de rudenie cu el.

Împăratul și-a scos inelul pe care-l luase înapoi de la Haman și l-a dat lui Mardoheu. Estera, din partea ei, a pus pe Mardoheu peste casa lui Haman.

Apoi Estera a vorbit din nou înaintea împăratului. S-a aruncat la picioarele lui, a plâns, l-a rugat să oprească urmările răutății lui Haman, Agaghitul, și izbânda planurilor lui împotriva iudeilor.

Împăratul a întins toiagul împărătesc de aur Esterei, care s-a ridicat și a stat în picioare înaintea împăratului.

Ea a zis atunci: „Dacă împăratul găsește cu cale și dacă am căpătat trecerea înaintea lui, dacă lucrul pare potrivit împăratului și dacă eu sunt plăcută înaintea lui, să se scrie ca să se întoarcă scrisorile făcute de Haman, fiul lui Hamedata, Agaghitul, și scrise de el cu gând să piardă pe iudeii care sunt în toate ținuturile împăratului.

Căci cum aș putea eu să văd nenorocirea care ar atinge pe poporul meu și cum aș putea să văd nimicirea neamului meu?”

Împăratul Ahașveroș a zis împărătesei Estera și iudeului Mardoheu: „Iată, am dat Esterei casa lui Haman, și el a fost spânzurat pe spânzurătoare, pentru că întinsese mâna împotriva iudeilor.

Scrieți dar în folosul iudeilor cum vă va plăcea, în numele împăratului, și pecetluiți cu inelul împăratului. Căci o scrisoare scrisă în numele împăratului și pecetluită cu inelul împăratului nu poate fi desființată.”

Estera avea o asemenea natură încât împăratul i-a spus: „Orice vei spune...” Vedeți, ea nu și-a arogat singură dreptul aceasta, ci a așteptat și i-a spus împăratului: „Dacă împăratul găsește cu cale și dacă am căpătat trecerea înaintea lui, dacă lucrul pare potrivit împăratului și dacă eu sunt plăcută înaintea lui, să se scrie ca să se întoarcă scrisorile.” Împăratul i-a răspuns Esterei: „Mardoheu are inelul. Scrieți dar în folosul iudeilor cum vă va plăcea, în numele împăratului, și pecetluiți cu inelul împăratului.”

Vedeți cât este de diferit de ceea ce a făcut Izabela? Când Izabela l-a văzut pe Ahab supărat pentru că nu putea obține via lui Nabot, i-a zis: „Nu domnești tu peste Israel? Îți voi da eu via lui Nabot!” Apoi, a scris scrisori și le-a pecetluit cu sigiliul împăratului, în numele împăratului (Amin), fără permisiunea lui. Ea a hotărât să ia numele împăratului în felul ei, spunând: „Eu vreau, eu sunt”, aceasta fiind expresia naturii lui Lucifer însuși. Dar Estera vine total diferit de Izabela. Ea spune: „Dacă găsești cu cale, dacă am primit trecere înaintea ta...”, iar împăratul îi

spune: „Poți spune orice în numele meu, fiindcă orice vei spune, va fi susținut de pecetea mea!” Amin. Nu pentru că a fost arogantă, nu pentru că a spus că este împărăteasă, ci pentru că s-a apropiat de împărat așa cum i-a plăcut lui. Astfel, el a găsit pe cineva în care putea avea încredere că va spune ceea ce vrea el și a putut spune: „Ai dreptul să-mi folosești numele.”

Astăzi, El caută o Mireasă care va rămâne Mireasa (Amin), supusă Cuvântului Său, care stă umilă, respectuoasă și supusă, astfel încât să poată spune: „Orice vei spune...” El a făcut aceasta cu profetul, i-a dat profetului puterea Cuvântului vorbit. Amin.

Când i-a dat această putere lui Moise, El i-a spus să iasă și să cheme muște, și muștele vor veni. Și Moise a ieșit și a spus ceea ce a spus Dumnezeu, și s-a întâmplat întocmai, dar când a venit profetul acestui timp, El i-a spus: „Orice vei spune tu...” Ce a găsit El în acel om? Faptul că era un om supus complet lui Dumnezeu, un om care nu s-a înălțat singur, ci atunci când a fost testat și încercat, s-a smerit în fața lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, și era gata să-și corecteze greșelile pe care le-ar fi făcut.

Rămâneți în concordanță cu Cuvântul! Puneți voia lui Dumnezeu mai presus de orice altceva atunci când Dumnezeu spune ceva. Vedeți, Dumnezeu iubește felul acesta de natură și îl urăște pe cel ce apucă, ia, spune și declară. El îl iubește pe cel ce vine să se smerească, se încrede în El, îl crede și vrea să-L mulțumească.

Cineva l-a întrebat pe fratele Branham despre Cuvântul vorbit și i-a spus: „Acum că ai demonstrat Cuvântul vorbit, poți vorbi ca cineva să fie salvat total și răpit, să condiționezi ceva de-a lungul acelor linii și să-l duci în cer?” Și fratele Branham a răspuns: „Da, este adevărat, deoarece Puterea Cuvântului vorbit este puterea Cuvântului rostit.” Vedeți, el a spus „Da”, dar toate acestea i-au fost date, permise, profetului, dar el nu a luat poziția aceasta, ci a spus numai ce i-a permis Dumnezeu: „Spune aceasta, spune aceea.”

Noi am vorbit chiar duminica trecută despre el când a adus mesajul „Adâncul cheamă adâncul” și stătea acolo. Nu o spun fără respect, dar el vorbea, iar oamenii erau aliniați și stăteau în picioare, o mulțime de mii de oameni erau sub presiune. Totuși, el stătea acolo, vorbea și aștepta. A spus: „Am aliniat aceasta”, apoi a spus o mărturie, apoi dintr-o dată spune: „Eu știu că aștept ceva!”

Prieteni, uitați-vă la smerenie, uitați-vă la supunerea față de Dumnezeu. Să privim predarea și supunerea. Doamne, aceasta este ceea ce iubește Dumnezeu! Prieteni, pe profet nu-l vezi niciodată luându-și poziția. Vreau să spun că nici măcar nu a cerut aceasta. Oamenii îi arătau respect, da, trebuiau să-i arate respect, dar el nu a cerut aceasta pentru poziția lui, ci l-a dat onoare și slavă lui Dumnezeu, și a fost smerit și supus. A fost testat și s-a dovedit a fi umil față de Dumnezeu, Căruia l-a dat tot meritul și a rămas cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Împăratul i-a spus Esterei: „l-am dat sigiliul și inelul lui Mardoheu. Acum, băieți, scrieți și sigilați-l în numele meu!” El nu a cerut să-l verifice mai întâi, nu a vrut să-l corecteze. De ce? Văzuse deja persoana aceea atât de diferită de caracterul lui Vasti. Aceasta era o persoană în care putea să aibă încredere.

Doresc să găsească această persoană și în mine. Noi credem în manifestarea Cuvântului vorbit, credem toate acestea (Amin), dar mă întreb dacă acum nu este momentul să fie testat și dovedit și caracterul nostru. Amintiți-vă că Estera a adus eliberarea; Estera l-a doborât pe Haman, a doua cea mai puternică persoană din împărăție. L-a adus la ruină (Amin), pe el și pe toți cei care au fost de partea lui, iar cei zece fii ai lui, au fost uciși și atârnați de spânzurătoare. Vom ajunge la aceasta imediat (Amin), și toate acestea, din cauza Esterei. Dar nu prin mintea și puterea ei, nici prin ocuparea unei poziții care nu era a ei; totuși, Estera a adus distrugerea dușmanului evreilor și a tuturor celor care voiau răul evreilor, și a adus eliberarea pentru națiune. Cum? Rămânând supusă, o împărăteasă umilă și supusă.

Vedeți, Mireasa din această zi, nu trebuie să devină îndrăzneată, nebună și lăudăroasă. Nu trebuie să fim ca alte biserici, nu vrem să fim o mireasă care-și dorește propriile sărbători și îl refuză pe Împărat. Această Mireasă poate rămâne

supusă și umilă, respectuoasă, dulce și amabilă. Și ce face Ea? Se duce să dărâme împărăția lui Haman și pe toți cei ce sunt de partea lui, și aduce eliberarea tuturor oamenilor lui Dumnezeu. Amin. Apoi, prin supunerea Ei, scoate o înviere din morți (Amin) și va fi o Răpire, după planul lui Dumnezeu. Cum? Pentru că va avea o Mireasă care nu va acționa ca Vasti, ci va avea una care va acționa ca Estera. Laudă lui Dumnezeu!

Poți fi numită Împărăteasă câtă vreme nu uiți cum ai devenit Împărăteasă, câtă vreme nu uiți Cine te-a făcut curată și te-a susținut ca Împărăteasă. Ești Împărăteasă prin alegerea Dumnezeului pe care-L ai. Intră în unire cu Hristos, prin nașterea din nou, prin ceea ce a făcut El pentru tine alegându-te, și rămâi lângă El. Vasti a uitat, dar Estera nu a făcut-o niciodată.

Să privim la capitolul 9. Aceasta este ultima parte pe care vreau s-o citesc din Carte. Estera și Mardoheu au trimis o poruncă pentru toți evreii și au poruncit să se apere împotriva dușmanilor lor, iar de la versetul 12 citim:

„Și împăratul a zis împărătesei Estera: „Iudeii au ucis și au prăpădit în capitala Susa cinci sute de oameni și pe cei zece fii ai lui Haman. Ce vor fi făcut în celelalte ținuturi ale împăratului? Care-ți este cererea? Ea îți va fi împlinită. Ce mai dorești? Vei căpăta.”

Estera a răspuns: „Dacă împăratul găsește cu cale, să fie îngăduit iudeilor care sunt la Susa să facă și mâine după porunca de azi și să spânzure pe lemn pe cei zece fii ai lui Haman.”

Și împăratul a poruncit să se facă așa. Porunca a fost adusă la cunoștința poporului din Susa. Au spânzurat pe cei zece fii ai lui Haman.” (v. 12-14).

Iată că am ajuns la judecată, am ajuns la momentul judecății. Împăratul și împărăteasa sunt împreună și are loc judecata în Susa. Printre cei uciși sunt și cei

zece fii ai lui Haman, iar după ce au fost uciși, împăratul o întreabă pe împărăteasă ce altceva mai cere, ce mai vrea să facă. Și ea spune: „Dacă împăratul găsește cu cale.” Ea spune tot timpul: „Dacă împăratul găsește cu cale.”

Știți că Iacov avertizează în cartea sa și zice:

„Ascultați, acum, voi care ziceți: „Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie și vom câștiga”

Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceți: „Dacă va vrea Domnul, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru.” (Iacov 4.13,15).

Acum, tu poți duce aceasta la o extremă, să faci o lege și să-i spui soției tale: „Hei, dacă Domnul vrea, mă duc să iau benzină!” Nu, du-te pur și simplu și ia benzină. Aceasta este o atitudine, o abordare. Când spui: „Voi merge într-un oraș, voi sta acolo un an și voi câștiga așa și așa”, este total greșit. Atitudinea aceea este greșită. Nu este ca și cum i-ai spune cuiva: „Oh, da, vreau să merg să-mi vizitez mama. Vom merge, vom sta acolo o săptămână și ne vom întoarce.”

Ceea ce vreau să spun este că atitudinea ta, ar trebui să fie: „Dacă este cu voia Domnului, dacă este pe placul Domnului”, pentru că orice facem și orice spunem, vrem să fie pe placul Domnului. Iacov ne spune să nu ne facem nici măcar planuri, ca și cum am avea controlul și am putea decide. El a spus: „Fă-ți planurile și spune: „Dacă va fi cu voia Domnului, vom merge și vom face aceasta”, apoi du-te și fă, pentru că mâine nu ai nicio garanție, nu știi ce se va întâmpla.

Așa a primit și Estera posibilitatea de a vorbi: „Spune acum ce vrei”, iar ea a răspuns: „Dacă împăratul găsește cu cale, să facă și astăzi cum a făcut ieri”, și i-au spânzurat pe cei zece fii ai lui Haman. Vă dați seama că ea judecă morții, pentru că cei zece fii, erau deja omorâți.

Astfel, noi știm că există un timp (Amin), în care Mireasa va sta la Judecata de la Tronul alb și va judeca morții. Atunci când cei zece fii morți ai lui Haman au fost spânzurați, a fost o a doua moarte, iar tu, Mireasa va sta cu Împăratul, Împăratul și Împărăteasa vor sta împreună la Judecata de la tronul alb și vor judeca această lume, conform Scripturilor.

Priviți la felul cum a făcut când i s-a dat dreptul să judece. Când Domnul i-a spus să judece, ea nu a venit cu propriile planuri, ci a spus: „Dacă Domnul găsește cu cale...” Vedeți, că toate aceste lucruri sunt adevărate? Ea era împărăteasa și i s-a dat dreptul să folosească numele împăratului, avea toate aceste drepturi și privilegii, și-a învins dușmanul, a eliberat evreii din împărăție și i-a salvat. Și cum a făcut-o? Prin supunere față de conducătorul ei, a făcut-o cu umilință și respect față de împărat și întotdeauna a spus: „Dacă găsești cu cale, dacă îți face plăcere, dacă am primit trecere înaintea ta.” Iar când vine vorba de final, ce a făcut? Ce a făcut Estera cu adevărat? Ce sabie a mânuit, ce a făcut? Ea nu a făcut nimic, împăratul a făcut tot.

Când ajungem la sfârșitul acestei călătorii, Dumnezeu Își va folosi Mireasa; este timpul să-și încheie lucrarea și știe că trebuie să fie El și Ea, dar și de data aceasta tot El va finaliza lucrurile. El nu și-a încheiat toată lucrarea, dar acum o va face în și prin intermediul Miresei, iar Ea știe că El trebuie să fie Cel care face treaba, când vine vorba de final. Noi nu am făcut nimic, sau tot ce am făcut, a fost să ne predăm, să ne supunem și să-L lăsăm să fie Dumnezeu

Dumnezeu nu are nevoie de puterea noastră, El nu are nevoie de intelectul nostru, nu are nevoie de frumusețea noastră; Dumnezeu nu are nevoie de banii noștri, ci ceea ce-i trebuie lui Dumnezeu este supunerea noastră umilă; El are nevoie ca noi să jucăm rolul potrivit, ca Mireasă.

În timp ce încheiem, vreau să citesc două citate. Primul este din mesajul **Un om umil**, din 14 iulie 1963:

„Chiar dacă înțeleg toate tainele lui Dumnezeu, și le văd, și totuși nu am dragoste, nu sunt nimic, nu am ajuns nicăieri, încă nu văd lucrul principal. Dumnezeu este iubire și umilință. Cu siguranță, după toți acești ani pe teren, în întreaga lume, văzând diferiți oameni, ar trebui să știu puțin despre poarta de intrare. Dacă vrei să ajungi undeva cu Dumnezeu, nu lăsa niciodată ca un duh arogant să vină în jurul tău, nu lăsa să intre nicio răutate. Indiferent ce face cineva greșit, nu construi niciun complex împotriva acelei persoane, ci fii dulce și bun, și amintește-ți că Dumnezeu te-a iubit când erai în păcat. Dacă Duhul lui Dumnezeu este în tine, îl iubești pe celălalt când este greșit. Doar rugați-vă pentru ei și iubiți-vă unul pe altul mai presus de orice. Iubiți-L pe Dumnezeu și iubiți-vă unii pe alții. Fiți umili cu Dumnezeu și unul cu altul, și Dumnezeu ne va binecuvânta.

De obicei, când într-o biserică încep să intre numerele și devine puțin mai mare sau ceva de genul acesta, se îndepărtează de adevăratul lucru real.”

El a spus: „Frate, am fost prin lume și ar trebui să știu abordarea corectă. Nu lăsa niciodată un duh arogant să vină în jurul tău, ci rămâi umil cu Dumnezeu. Fiți smeriți unii cu alții și veți vedea ce va face Dumnezeu.”

Tu și cu mine, să spunem: Doamne, lasă-mă să am abordarea Esterei. Afară cu rădăcina Izabelei și cu rădăcina lui Vasti! Afară cu toate celelalte împărătese, și dă-mi natura Esterei. Ajută-mă să am abordarea Esterei, felul în care s-a apropiat ea, lasă-mă să-Ți fac o cerere în felul în care a făcut-o Estera, lasă-mă să văd iubirea Ta pentru mine și ajută-mă să vin cu încrederea că vei face și pentru mine la fel, Doamne.

Tot ce pot spune acum la încheiere, este că nu am făcut nimic, că avem aceeași mărturie. Fratele Branham a plecat, dar el a spus: „Nu eu am făcut lucrurile acelea, ci am fost pe aproape când le-a făcut El. Nu eu am fost Cel care a coborât la râu. Eu sunt unul care spune că nu sunt eu, nu eu sunt cel care a făcut toate aceste lucruri, ci El a făcut-o.” Isus Hristos a spus același lucru: „Nu Eu am făcut aceste lucruri, ci Tatăl care locuiește în Mine”, iar fratele Branham a venit și a spus: „Nu sunt eu, ci El. Nu eu sunt Îngerul al șaptelea, ci Hristos.” Când Mireasa ajunge la

capătul drumului, spune același lucru: „Nu eram eu, eu doar stăteam acolo când a făcut-o El. Nu eu am făcut ceea ce am făcut, ci m-am predat Lui. Nu era puterea mea, ci era supunerea mea; nu era puterea mea, ci cedarea mea (Amin), nu era intelectul meu, ci ascultarea mea.”

Dumnezeu caută ceva ce nu a avut niciodată înainte, caută o Biserică ce se va supune tuturor Cuvintelor Sale. El nu are nevoie de puterea ta, pentru că are destulă; nu are nevoie de banii tăi, nu are nevoie de aspectul tău, ci caută ceea ce nu a avut niciodată înainte: un popor care se va smeri, I se va supune deplin și Îl pune pe El pe primul loc în toate. Când poate găsi acel fel de Mireasă, este nelimitat în tot ce poate face și vine eliberarea, dacă nu ne schimbăm rolul. Eliberarea va veni dacă rămânem așa cum ne-a făcut El și Îl exprimăm pe Isus Hristos în formarea Miresei.

Încă un citat din **Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită:**

Aici el spune că „ei învață întotdeauna, dar nu reușesc niciodată să ajungă la deplina cunoaștere a Adevărului. Acești oameni s-au împotrivit ca lane și lambre lui Moise, capabil să producă o biserică, un grup de oameni, da, domnule, dar nebunia lor va fi arătată tuturor, când Isus Își ia Mireasa, o așază aici și spune: „Aceasta este Ea și felul în care merge Ea.”

Ce va face El? Își va înălța Mireasa, o va lua. Toți ceilalți lane și lambre, toate celelalte daruri și toate celelalte mișcări își vor arăta nebunia, când El Își ia Mireasa, o ridică sus și spune: „Aceasta este Ea!” Ea merge după El fără să se înalțe pe sine, ci o va face umilă. Smeriți-vă! Dacă vă smeriți în timp util, veți fi înălțați când Isus Hristos Însuși Își va lua Mireasa. El va spune: „Aceasta este Ea”, apoi Ea pleacă cu El. Cum ajung acolo, cum ajung la acest loc înălțat, cum ajung sus? El spune că acesta este felul în care merge cu Ea, iar eu îți spun: „Drumul în sus este în jos.” Calea pentru a ajunge acolo este supunerea, umilința, închinarea, respectarea Conducătorului Hristos, care este Cuvântul. Dați-i toată închinarea și respectul, dați-I primul loc, iar dacă putem fi umili, supuși și dulci, suntem Mireasa pe care o caută în această zi. În sezonul potrivit ne va lua și ne va pune aici sus,

apoi va spune: „Aceasta este Ea”, și pleacă cu Ea.

Dumnezeu să mă ajute să fiu felul de Mireasă pe care o vrea. Să ne ridicăm cu toții în picioare.

Aș vrea să spun această ultimă afirmație. Am spus-o de mai multe ori, dar o mai repet o dată: Când o femeie iese din poziția ei, aduce moartea; dar când o femeie rămâne în poziția ei, aduce Viața, iar această Mireasă va rămâne în poziția Ei pentru că este predestinată acolo. Pe acest pământ, va fi un popor și există un popor care nu-și dorește felul lui propriu, care nu vrea să fie ceva special, nu vrea un titlu special, ci este ceea ce este prin porunca lui Dumnezeu, este ceea ce este, nu prin voia lui, Doamne, ci a făcut tot ce a făcut numai prin puterea și ajutorul lui Dumnezeu. Ea îi dă tot meritul Lui și spune: „Nu am fost eu, ci El!” Împărăteasa se pleacă în fața Împăratului pentru că El este totul.

Să ne plecăm capetele și să ne rugăm Domnului. Te rugăm să ne binecuvântezi, Doamne. Pe măsură ce auzim acest Cuvânt, Doamne, vrem să devenim acest Cuvânt la care ne-ai chemat în ziua de azi, să exprimăm această natură. Dumnezeu, trebuie să fii Tu. Noi Te rugăm, Doamne, să ne ajuți să rămânem umili și supuși pentru Tine, Doamne, ca să fim un popor diferit, pentru că toți ceilalți conducători ai bisericii s-au înălțat în ochii lor și au mers în felul lor. Dar Tu ai promis că în timpul sfârșitului va fi cineva care nu va da greș, va fi cineva la fel cum ai restaurat ultimul Adam, ai promis că va fi o Femeie și că Tu Te exprimi în formarea Miresei. Ai spus că va fi aici și noi credem, Te acceptăm, Doamne, Te respectăm și venim cu smerenie înaintea Ta și spunem : „Doamne, ajută-ne să fim ceea ce ne-ai chemat să fim în ceasul acesta, să punem deoparte toate gândurile greșite, dacă există, deșteptăciunea, scoate afară mândria Doamne, orice amnezie de la denumirile anterioare, dacă există, orice înălțare de sine. Doamne, Te rog să ne dezbraci acum, și fie ca noi să avem abordarea Esterei, oh, ca să fii slăvit în viața noastră și să ai calea Ta cu noi, Dumnezeule.

Profetul Tău a spus că noi înșine nu putem face nimic și nu ne putem smeri destul de mult. Stăpâne, dacă am putea să avem încredere în Tine, ca să-Ți iei drumul cu

noi ! Doamne, folosește-ne pentru gloria Ta și ajută-ne să rămânem în poziția noastră, ca să aducem cinste și glorie Numelui Tău. Te rugăm aceasta, în Numele lui Isus Hristos. **Amin.**